

Sygn. akt III CZ 46/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. T. i A. G.

przeciwko A. B.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 listopada 2016 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w N.

z dnia 10 sierpnia 2016 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Powódki [...] domagały się w pozwie skierowanym przeciwko A. B. uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Wartość przedmiotu sporu została oznaczona w pozwie na kwotę 20 000 zł.

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Z. uwzględnił powództwo, a Sąd Okręgowy w N. - wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r. - oddalił apelację pozwanego. Składając apelację, pozwany wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 20 000 zł.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony przez pozwanego skargą kasacyjną, w której wartość przedmiotu zaskarżenia została określona na kwotę 60 000 zł.

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy odrzucił tę skargę, uznał bowiem, że wartość przedmiotu zaskarżenia odbiega od wartości przedmiotu sporu i została zawyżona w celu przekroczenia ustanowionego w art. 398² § 1 k.p.c. progu dopuszczalności skargi.

Pozwany zakwestionował w zażaleniu stanowisko Sądu drugiej instancji. Zarzucił w szczególności, że wartość przedmiotu zaskarżenia to „wartość przedmiotu rzeczywiście podlegającego rozstrzygnięciu”, która „nie może być utożsamiana ani z wartością przedmiotu sporu, ani z wartością przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym”. Zdaniem skarżącego, wskazana w skardze wartość odzwierciedla rynkową wartość nieruchomości będącej przedmiotem sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oznaczenie wartości przedmiotu sporu należy do powoda, a wskazana przez niego wartość w zasadzie nie podlega zmianom, także w toku instancji, chyba że zostanie sprawdzona przez sąd na podstawie art. 25 k.p.c. albo gdy dojdzie do rozszerzenia powództwa lub orzeczenia ponad żądanie (art. 368 § 2 k.p.c.). W niektórych wypadkach, gdy przewiduje to ustawa, zmiana wartości przedmiotu sprawy następuje na skutek orzeczenia sądu (np. art. 684 k.p.c.). W orzecznictwie

jednoznacznie przyjmuje się również, że wskazana przez powoda wartość przedmiotu sporu, która nie została sprawdzona przez sąd pierwszej instancji (art. 25 k.p.c.), pozostaje aktualna w postępowaniu apelacyjnym (art. 368 § 2 k.p.c.), a następnie w postępowaniu kasacyjnym (art. 368 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.) (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2001 r., V CKN 391/01, "Izba Cywilna" 2002, nr 3, s. 54, z dnia 20 października 2008 r., I PZ 26/08, OSNP 2010, nr 5–6, poz. 67, z dnia 23 września 2010 r., III CZ 35/10, nie publ., albo z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZ 25/16, nie publ.).

W tym stanie rzeczy, skoro wartość przedmiotu sporu została określona przez powodów na kwotę 20 000 zł, czego pozwany nie zakwestionował ani w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, ani w apelacji, a dopiero wnosząc skargę kasacyjną wskazał kwotę 60 000 zł, to trafny jest wniosek Sądu drugiej instancji, że nastąpiło to sprzecznie z zasadą stałości wartości przedmiotu sporu, wyłącznie w celu przekroczenia ustanowionego w art. 398² § 1 k.p.c. progu dopuszczalności skargi.

Z tych względów, wobec oczywistej niezasadności zażalenia, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 385 w związku z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.).

jw

kc